

O credință inteligentă

Marți, 23 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Domnul ne îndeamnă deseori, pe paginile Spiritului Profetic, să avem o credință inteligentă:

“Nu avem nevoie de o religie a senzațiilor, ci de o religie clădită pe credință inteligentă” (RH 9 apr 1889).

“Domnul poate face puțin pentru poporul Său, din cauza credinței lor limitate. Pastorii nu au prezentat poporului pe Hristos în plinătatea Sa, nici în comunități și nici în câmp, și astfel poporul nu are o credință inteligentă” (RH 3 sept 1889).

Ce înseamnă “credință inteligentă?” Există mai multe feluri de credință? Se pare că da, iar sora White era destul de îngrijorată, după 1888, constatând că biserica se îndreaptă tot mai mult spre o religie bazată pe senzații, pe stârnirea emoțiilor prin manipularea adevărilor mântuitoare. Metoda după care adevărul este rostit de la amvon, sau publicat în reviste, iar poporul îl primește și se conformează exigențelor lui, nu produce o credință inteligentă. Da, ea produce o obediență ce simulează unitatea în credință și păstrează intactă coeziunea bisericii, dar niciodată nu va produce un popor capabil să reflecte plinătatea lui Hristos, trupul Lui ajuns la maturitatea creștină.

Acesta este motivul pentru care avem câteva milioane de membri zeloși pentru însemnele denominaționale, dar cu totul nepregătiți pentru nunta Mielului. Ei sunt mișcați până la lacrimi în fața unei prezentări sensibile a lui Hristos pe cruce, dar gata să te sfâșie dacă îndrăznești să amintești ceva despre solia Martorului Credincios, ca și când cele două personaje ar fi diferite.

Dumnezeu nu poate încheia lucrarea Sa cu un popor imatur, legănat într-o religie a simțurilor. Oricât de puternic și mișcător ar fi un adevăr rostit de la amvon, el nu va produce o credință inteligentă dacă ascultătorii nu sunt convinși că ei trebuie să asimileze acel adevăr personal, după recomandarea lui Iacov:

“Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruî în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1:25).

Privită la suprafață, așa cum se întâmplă de obicei, legea nu este decât un set de instrucțiuni comportamentale. Privită adânc, legea desăvârșită a libertății este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, caracter ce trebuie inscripționat pe tablele de carne ale unei inimi noi, după cerințele noului legământ. Scrisă pe tablele de la Sinai, legea a devenit o “slujbă aducătoare de moarte” (2 Cor 3:7). Scrisă în inima omenească, așa cum am văzut în Hristos, legea devine un “duh dătător de viață” (1 Cor 15:45).

Credința inteligentă își adâncește privirile în legea desăvârșită, pătrunzând dincolo de suprafață, descoperind cum neprihănirea lui Hristos a fost generată de legea așezată în templul sufletului Său. Doar o astfel de cunoaștere personală a lui Hristos ne va feri de ofertele amănunțite ale lui Baal, toate profitând de înclinația inimii firești către sentimentalism ieftin.

În zilele noastre eterul vibrează puternic de strigătul numelui lui Hristos, ca și când omenirea s-ar fi întors în masă la Dumnezeu. Din păcate, Cel onorat este doar un personaj istoric, al Cărui nume magic este rostit ca o mantra aducătoare de noroc deghizat în succes. Biserica noastră nu face excepție, recunoscând verbal că Hristos este Calea, Adevărul și Viața, dar negând cu vehemență că Dumnezeu dorește să repete cu fiecare dintre noi experimentul glorios pe care l-a demonstrat în Hristos.

Urmașii lui Hristos din ultima generație nu vor ajunge la această realitate a planului de mântuire decât atunci când fiecare, personal, sub călăuzirea Duhului Sfânt, va studia profund legea lui Dumnezeu așezată în Hristos, descoperind acolo scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice și idealul înalt pus în fața fiecărui suflet.

“Datoria de a studia Scripturile nu este opțională, o sarcină de care nu depind prea multe lucruri. Domnul cheamă cu seriozitate pe fiecare credincios să studieze Cuvântul Său, ca ei să aibă o credință inteligentă, bazată pe cunoașterea adevărului. El trebuie să șape după adevăr așa cum se sapă după comori ascunse. El trebuie să cerceteze Scripturile, comparând verset cu verset, pregătindu-se astfel să devină un lucrător cu Dumnezeu într-o lucrare mult mai vastă. Fiecare trebuie să aibă credință pentru sine, deoarece individual va trebui să ducem până la capăt, “cu frică și cutremur,” mântuirea noastră, înțelegând că Dumnezeu este Acela care lucrează în noi și voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere” (MM 1 mai 1892).